

SZÁJER JÓZSEF

A GLOBALISTA
UTÓPIZMUS
ÁFIUMA ÉS AZ
ELLENE VALÓ
ORVOSSÁG

SZÁJER JÓZSEF

A GLOBALISTA
UTÓPIZMUS
ÁFIUMA ÉS AZ
ELLENE VALÓ
ORVOSSÁG

K

KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI
TÖRTÉNELEM ÉS TÁRSADALOM KUTATÁSÁÉRT
KÖZALAPÍTVÁNY

BUDAPEST, 2019

A kötet Szájer József európai parlamenti képviselő
2019. március 4-i, az Eötvös József Előadások
keretében elhangzott beszédének szerkesztett
és kibővített változata

Szerkesztette: Baczoni Dorottya
Korrektor: Lantos Júlia
Borítóterv: Takács Tamás Péter

© Szájer József, 2019
© Közép- és Kelet-európai Történelem
és Társadalom Kutatásáért Közalapítvány, 2019
Felelős kiadó: a Közalapítvány főigazgatója

Csak ingyenes kiadványként terjeszthető!

A GLOBALISTA UTÓPIZMUS ÁFIUMA ÉS AZ ELLENE VALÓ ORVOSSÁG

A cím Zrínyi Miklós *Ne bánts d a magyart!* művének az alcímét¹ parafrázálja, edzi hozzá a mai helyzethez. A leplezetlen szándék ezzel pedig az, hogy a korral és a magyarság XVII. századi török birodalmi fenyegetettségével, a nemzeti védelem és erő lehetőségeivel XXI. századi párhuzamot vonjak. Mert a nagy Zrínyi kora, ha kevésbé volt is szerencsés és ha a magyarság szempontjából sokkal keservesebb és nehezebb is volt, mint a mai, sok mindenben hasonlít is hozzá. A bán éleslátásával felismerte, hogy mit jelent az, ha a keleti

1 Az török áfium ellen való orvosság, avagy Az töröknek magyarral való békessége ellen való antidotum

muszlim óriás Magyarország területéről való kiűzését nem a magunk erejéből érjük el, hanem ahhoz másoktól kérjük a segítséget. Tudta jól, mit jelent ez a nemzetünknek, mi lehet ennek az ára. Levonta a következtetést és programot hirdetett. Kimondta és leírta, hogy a magyarság fennmaradása érdekében a nemzeti erőnk, önállóságunk garanciáinak megerősítésére, vagyis saját hadseregre van szükség.

Mai világunk egy másik alapvető jellemvonásában is hasonlít a három-, négyszáz évvel ezelőttihez. Zrínyi éles szemeivel azt is kiválóan felismerte, hogy a magyarságot fenyegető veszélynek van szellemi dimenziója is, hogy a helytelen, tunya hozzáállás saját hazánk dolgaihoz nagyobb baj, mint az ellenség hódítása. Vagyis amikor a saját haderőről beszélünk, akkor nem csupán reálpolitikai, katonai kérdésről van szó, hanem magunkról, önbecsülésünkéről is. A Zrínyi könyvének alcíméből átvett áfium szó az elme összezavarását célzó,

már abban a korban is jól ismert, az ember gondolkodási képességét elpusztító szerre, az ópiumra utal. Ha az eszedet, a tartásodat elveszted, az rosszabb, mint a szolgaság. A tétlenség, a tehetetlenség téveszméket, tévképzeteket, azaz áfiumokat táplál a fejünkbe.

Amikor Zrínyi az áfium elleni orvosságokat emlegeti, használ egy másik latin szót, az antidotum kifejezést. Hogy ez mit jelent, azt mi talán még az akkori magyaroknál is jobban tudjuk, legfeljebb másképp ejtjük ki. Ellenanyagot, ellenszert, ellenmérget jelent.

Történelmi trendforduló tanúi vagyunk ma a világban. A nemzeti összetartozást, a nemzetállami eszmét fenyegető tévképzeteknek tudatosan kiépített, hatalmas anyagi és szellemi erővel megtámogatott, széles körben kidolgozott rendszere a politikai elemzésem tárgya. Politikai, mert nem tudós, hanem politikus vagyok. Gondolkodó politikus – és remélem ez nem oximoron.

Világmeretű átrendeződés tanúi vagyunk. A ma politikájának a fő hatalmi-ideológiai választóvonala már nem a jobb- és baloldal között húzódik. Bár az alapját képező szellemi és anyagi viszonyok nem szűntek meg, a politika e hagyományos vonalak mentén történő leírása ma már egyre gyakrabban elvétí a célt, egyre pontatlanabb. Az új hatalmi viszonyok, a világ uralásáért folytatott valóságos és spirituális küzdelem sokkal világosabban ábrázolható egyfajta újnak is mondható globalizmus és az eddigi világrend fundamentumát jelentő nemzetállami rendszer közötti szembenállásként. A régi választóvonal fokozatosan mosódik el, az új pedig fokozatosan, lépésről lépésre ölti fel formáját. Az, hogy miképpen fog kinézni a jövő, jelentős részben ebben a küzdelemben fog eldőlni. Ez a folyamat sokáig rejtve maradt sokak szeme előtt, különösen a globalista oldal igyekezett azt a legváltozatosabb felszíni látszatok, mimikri mögé elrejtetni, de ma már alig takargatható tovább. Egyre mélyebben áthatja

a világképünket, egyre világosabban határozza meg a cselekedeteinket, teendőinkről való képzeleteinket.

A versengő világmagyarázatok tekintetében a 2015-ben csúcsára jutott európai népvándorlás hozta meg a nagy, nyilvánosan már letagadhatatlan fordulatot. A valóság és a konstrukcionista utópizmus, vagyis a nemzeti és a globalista erők talán leglátványosabb eddigi egymásnak feszülése itt, közvetlenül a mi orrunk előtt történt meg. Ennek külső megjelenési formája volt az országunkon átnyargaló, tömeges, militáris nagyságrendű, látványos vonulás és az arra adott elvi és gyakorlati politikai válasz. A 2015-ös év nagy népvándorlása a világot átértelmező folyamat kitüntetett pillanata volt, mert akkor mindenki meglátta, és itt nálunk a bőrén is érezhette a hatalmas átalakulást. A fordulat a leglátványosabb, leghitelesebb szögből épp a világnak ezen a pontján és kitüntetetten Magyarországon volt fotografálható. A megállítha-

tatlannak látszó, határokat átlépő népvándorlás képe Európa kellős közepén tartós hatást gyakorolt a társadalomról való gondolkodásunkra. Nyugat-Európában az elmúlt évtizedekben a migrációs folyamat fokozatos jellegű volt, ott azt leginkább már csak megtörténte után észlelték, szemléletátalakító hatása fokozatos volt. A folyamat fenntartásában érdekelték annak társadalmi elfogadtatásához széles eszköztárral és idővel rendelkeztek. Itt, a világ e tájékán azonban 2015-ben a népvándorlás úgy esett meg, olyan erővel, gyorsasággal és hirtelenséggel, mint egy modern villámháború. Hatása is drasztikus erejű volt.

Abban az évben az addig csak virtuális, tehát társadalmi viszonyainkban valós hellyel nem bíró veszélyek váratlanul a lehető legijesztőbb formájukban testesültek meg, ezáltal próbára tették a közösségeink, államaink életre, önvédelemre való képességét. Az országokon áthaladó, végtelennek tűnő hosszúságú, a

határt minden ellenőrzés nélkül átlépő embertömeg retinákba beleégett képe átformálta attitűdjeinket, viszonyaink értelmezését teljesen új keretbe helyezte.

A nagy vonulás azt a határt lépte át, amelynek megszűnését, fizikaiból szellemivé válását csak alig pár évtizeddel előtte ünnepeltük meg mint a globalizálódó világ egyik legfontosabb, legemelkedettebb, felszabadító vívmányát. A határ sok századon és évezreden át természetesnek tartott funkcióját 2015-ben minden józanul gondolkodó ember hirtelen újból felismerte. Mivel a súlyos krízishelyzetben annak csak hűlt helyét találtuk, ezáltal a korlátok nélküli nyitottságot hirdető globalista világrend központi szimbóluma került célkeresztbe. Súlyos találatot kapott, és politikai használatra rohamosan alkalmatlanná vált. A nagy vonulás látványa helyrehozhatatlanul lerombolta a hitet, hogy a múlt évszázad végén ránk köszönt világ új, történelmi léptékűnek és korszakalkotónak vélt, nyitott megol-

dásai társadalmaink akárcsak legelemibb biztonsági igényeit is képesek volnának kielégíteni.

A biztonság tekintetében addig utolérhetetlenül precíznek és profinak tartott államok és az erre hivatott hatáságaik legjobbjai bénultan feltartották a két kezüket a jelenség láttán. A politikusok, a médiumok összezavarodtak, nem találtak szavakat, kevesen tudtak csak a polkorrekt kényszerzubbonyok szorításából kitörni. Az ellenőrzés hiánya, a kiszolgáltatottság tömegesen megélt állampolgári érzése és az ekkor meghozott hibás, végiggondolatlan politikai döntések a konkrét történések megszűnésével is velünk maradtak. Máig sokan se lenyelni, se kiköpni nem tudják. Megváltozott az emberek hozzáállása, biztonságtudata, a világ ügyeihez való viszonya.

Az ellenhatás – Zrínyink azt mondaná: antidotum, orvosság – nem kevésbé volt történelmet formáló erejű.

A föld, a népesség és a főhatalom látványos visszahódítása, a kontroll kerítésépítéssel és a határvédelem megerősítésével való gyors visszaszerzése a politika cselekvőképességébe vetett kollektív hit visszaszerzésének is nagy történelmi pillanata volt. Az addig áfiumokkal homályosított szemekről leesett a hályog. A bátrabbak még a szájkosarat is levették. Igen, ez egy revelációs erejű, demokratikus, közösségi élmény volt! Annak az ünnepe, hogy mégis van erőnk saját magunk megvédéséhez, csak eddig rossz helyen kerestük a megoldást, mert magunkba fojtottuk mindazt, amit már rég ki kellett volna mondani. Társadalmaink, polgáraink egyre nagyobb tömegekben jöttek rá, hogy a biztonság addig természetesnek vélt, elemi garanciái a magukat addig jóakarátúnak, haladónak mutató hegemon erő számára nem csupán nem fontosak és nem evidensek, hanem épphogy ők maguk, az ő rugalmatlan doktrínáik fenyegetik azt. Nem kellett agytorna annak belátásához sem, hogy az egzisztenciális egyéni

és kollektív fenyegetettség árnyékában milyen csekély jelentőségűvé törpülnek a békeidőben oly fontos és vízváltató, anyagi természetű elosztási vagy morális, együttélési, vagyis a klasszikus jobb-bal politikai vitáink. Ez a veszély létünk alapjait, a nagy nehézségek árán nemrég visszanyert európai életmódunkat, a már legyengült, de most új, fontos feladatot nyert európai keresztény világképünket, identitásunkat, nemzeti érzéseinket, hagyományainkat, a minket összetartó legfontosabb kötelékeket fenyegette.

A magyar nem amnéziás nemzet, mi tiszteljük a történelmet, és tanulni kívánunk, sőt, tudunk belőle. Mi nem tudjuk felejtani az ötszáz évvel ezelőtt kezdődött százötven éves török hódoltságot, amikor a török szultán gyarmatosított minket. A Nyugat és a mi élményünk ebben eltér egymástól: ők gyarmatosították a Közel-Kelet népeit, bennünket pedig a Közel-Kelet gyarmatosított.

E történelmi tapasztalatok közti különbség az egyik fontos magyarázata a muszlim bevándorlásra vonatkozó mai eltérő reakcióknak. A dzsámikká átalakított keresztény templomok képe, a gyarmati alközponttá lefokozott, egykor daliás, győzedelmes Buda várának eleste mély, máig érezhető történelmi sebek keresztény, európai identitásunkon. Az, hogy országunk a kereszténység egyedüli és utolsó védőbástyája, az a magyarok nemzetének alaptörténete, történelmünk fundamentális mítosza, ahogy ma mondjuk, központi narratívája. Összekapcsolja Európa, Magyarország és a kereszténység megvédelmezését, mert történelmi elhivatottságot, a magyarokat szorosan összetartó közös élményt, nemzeti célt adott a létünknek.

A globalista–nemzeti felosztás egyik leglátványosabb hatását Európában a pártviszonyok és az ebből fakadó közhatalmi viszonyok alapos felforgatásában fejtette ki. Bár mostanában igencsak megsokasodtak

az álarc mögé is alig rejtett, globalista hátterű, például az emberi jogi vagy a jogállamiság doktrínát, a parlamenti helyett a bírói döntéshozatal preferálását maguk előtt toló törekvések a választás demokratikus, többségi elvének gyengítésére, de az az európai politikai civilizáció olyan alapvető oszlopa, amelynek nyílt sisakos kétségbevonása nem lehetséges, nem illendő. Itt sajnos pesszimistán hozzá kell tegyem a „még” szócskát, mert nem tudhatjuk, hogy ez meddig tart ki. A nemzeti ellenállások letörésére irányuló globalista igyekezet gyorsan eljuthat ugyanis oda, hogy rájön, hogy csak úgy tud sikeres lenni, ha frontálisan is nekimegy a jelenleg még tipikusan a nemzeti démosz keretében szerveződő, de az ő céljai elérését egyre inkább akadályozó szisztémának, az ezt még mindig hatékonyan garantáló többségi választások, a pártelvű versengés rendszereinek. Ne így legyen! Minden erőnkkel meg kell védenünk a demokráciát, a többségi elvű választásokat és a nemzeti kormányzatok cselek-

vőképeségét a bomlasztani kívánó, globális, gazdag erőforrásokkal fizetett NGO-kkal, a nemzetközi szervezetek túlterjeszkedéseivel, a nemzetközi jog alkotmányosításával, a korlátok nélküli bírói uralommal szemben.

Az elmúlt évek során az egyes politikai pártok a hagyományos bal-jobb ideológiai megoszlásból az új globalista–nemzeti metszetbe való kényszerű vagy önkéntes átlépésük során olyan egzisztenciális döntéseket hoztak, amelyek meghatározzák mai és jövőbeli erejüket. Az illeszkedés ugyanis nem automatikus. Kimutathatók bizonyos tendenciák, például a hagyományosan baloldali, liberális jellegű pártok inkább a globalista rubrikába, míg a jobboldaliak inkább a szuverenista osztályba léptek át, de a karakteresebb különbségeket hatalmi, európai, lokális, kulturális, etnikai és egyéb szempontok már eddig is eléggé letompították, árnyalták. A klasszikus bal- és jobboldal közös jellemvonásait a

hasznos globalista hozzáálláson túl is tovább erősítette a hagyományos politikai erőkre egyformán veszélyes tömeges bizalomvesztés, no meg az egyre jobban elterjedt, nagykoalíciónak nevezett kormányzásuk. Ez a két dolog összefügg. Persze a baloldal a veszélyeztetettebb állatfaj. Nem véletlen, hogy a szocialista tábor a tömegképviselő, a nemzeti közösségegyesítő néppártiság feladásával, a társadalom egyre kisebb, egyre marginálisabb egységei felé hatoló, egyre szűkülő szavazói bázisának egyesítésére a legindividualistább, az egymással ütköző szempontokat a legelvonatabb absztraktságban feloldani törekvő emberjogi doktrínát, valamint a tartalom és minden érzelem nélküli, pusztán eljárási természetű úgynevezett alkotmányos patriotizmust választotta magának világértelmezése legfőbb kereteként. A baloldal ezt a mintázatot igyekszik új stratégiai szövetségesére, az eredeti identitását a szintén doktrinerré vált liberális tanokban feloldani kész jobboldalra is ráerőltetni. (Sajnos, egyre

nagyobb sikerrel.) A kettőjük között még meglevő szavazatszerzési képességbeli különbséget, vagyis a baloldal nagyságrendekkel nagyobb mértékű válságát és a társadalmi képviselőket még valamennyire őrző jobboldal mai relatív sikerét szintén a néppártiság vagy éppen annak hiánya mentén lehet tehát megérteni. A közös alap közben már létrejött ahhoz, hogy a hagyományos status quo-bal és a status quo-jobb tetemes része együtt, egymással egyre szorosabban összekapaszkodva olvadjon bele teljesen az új pártpolitikai ideológiai mátrix globalista szekciójába. Mivel a sok, talaját vesztő párt által a jól belakott klasszikus terepen a hely egyre szűkül, és a folyamatos expanzióban levő, az ellenfelei által előszeretettel populistának titulált szuverenista oldal a nemzeti establishment- és a nemzetek feletti szervezet-ellenes attitűdben főként az addigi nagyok rovására találta meg saját lényegét, ezért hamarosan a még megmaradt különbségek is fel fognak oldódni a hagyományos jobb- és baloldal között.

A 2015-ös fordulat óta bekövetkezett demokratikus választások Európában azt mutatták, hogy szavazatnövelésre, expanzióra igazán csak azok a hagyományos és új pártok számíthattak – ezek is túlnyomórészt jobbról jönnek –, amelyek az új globalista–nemzeti metszet nemzeti oldalán találták meg a helyüket. (Macron úr kezdeti sikere persze erős kivétel.) A választók szemében a bal-jobb megosztásban addig domináns redisztribúciós kérdéseket felülírták a biztonságnak a szuverenistákat nagyobb mértékben erősítő szempontjai. Tülekedés a nemzeti oldalon is van, kalandorok itt is akadnak nagy számban, és hogy sikerül-e az új, tapasztalatlan pártok konszolidációja, azt az idő fogja eldönteni, a verseny ki fogja rostálni az alkalmatlanokat. A tér ott mégis jóval tágasabb, mert a tömegpártok már jórészt feladták a nép képviseletének az elvét, és az űrt valaminek be kell töltenie. Ez időlegesen lehet a protesztindulat is, de biztos, hogy hosszabb távon ez már nem lesz elegendő, mert előbb-utóbb meg kell mutatni a pozitív víziókat is.

Az eredeti jobb-bal mátrix felborulásával álhattott elő például Magyarországon az a sajátos, régi sémákkal értelmezhetetlen pártpolitikai helyzet, hogy értékattitűdjében, morális elosztási preferenciáiban hagyományosan baloldali emberek is tömegesen a bevándorlást megállító, hangsúlyait a biztonságra helyező kormányzó jobboldalra szavaznak. A hazai baloldal még most sem, többszöri bukás után sem látja azt, amit az emberek már rég észrevettek, hogy a bevándorlás fő frontvonalba került konkrét kérdése messze önmagán túlmutató jelentőségű. Ezt erősítik azok a további vizsgálatok is, amelyek a klasszikus jobboldali értékek szignifikánsan megnőtt választói támogatását jelzik Magyarországon. Az olyan, eredetileg gyengülőnek, kihalónak kikiáltott értékeket, mint a család, a kereszténység vagy a nemzeti kultúra védelme, a baloldal már jóval az értelmezési fordulat előtt leírta, ezeket minden lelkiismeretfurdalás nélkül átengedte a jobboldalnak. Ma pedig azt tapasztal-

hatjuk, hogy a biztonság, a bevándorlási fenyegetettség új értelmezési terében ezek friss erőre kaptak, és a magyar választók kormánypártokra szavazó részén messze túl levő jelentős választói csoportok értenek egyet azzal, hogy az állam kötelessége a „magyar, nemzeti, keresztény kultúra” megvédése.

Az értékpreferenciák átrendeződése Európa-szerte átrajzolta a választási térképeket. Tanulságos, hogy a koalícióit kitartóan globalista metszetben kötő és máig ott is maradó hagyományos német pártok együttes erejét – egyben politikai cselekvőképességüket is – jócskán szűkítették a választók, miközben a klasszikus logikából a bevándorlási válság által kijelölt új szekcióba átlépni képes osztrák kereszténydemokratákat először túléléshez, majd megújuláshoz, utána pedig expanzióhoz juttatták. A belső metszetben maradt német pártok közötti viszonyok átrendeződésére is jelentősek voltak ezek a hatások,

például a bevándorlás ellenében határozottabb karakterű szabaddemokratákat átsegítette az őket már épp majdnem elnyelő egzisztenciális válságon. Berlusconi jobboldali pártja sok szavazatot veszített, mert beszorult a szűkülő globalista tér jobboldali sarkába, közben Salvini Ligája elfoglalta a szuverenista terepet, ezzel ereje is megsokszorozódott. Lengyelország globalista szekcióban maradt jobbközép pártjának, a Polgári Platformnak ma szinte a teljes liberális és baloldallal, egykori legádázabb ellenségeivel is össze kell állnia vagy olvadnia ahhoz, hogy a szuverenista, bevándorlásellenes, egykori harcos Szolidaritásból eredő nagy kereszténydemokrata riválisával, a PiS-szel egy súlycsoportban maradhasson.

Mi, magyarok már korábban is gyakran váltunk, néha csak naivan, öntudatlanul, néha viszont szándékoltan a globalista utópizmus céltáblájává, az elmúlt években pedig abban a kitüntetett „kegyben” van részünk szinte

non-stop, hogy minden magát valamire tartó globalista erő rajtunk, nevezetesen Orbán Viktoron gyakorlatozik. Hallatlan energiát, erőt, nyomást, pénzt, médiát fektet abba – a csekély hazai hatást látva inkább pazarol arra –, hogy bennünket ellehetetlenítsen, félresöpörjön az útból. Ezzel el szeretné venni mások kedvét attól, hogy minket követni merészeljenek.

A világ széles nyilvánosságát ma uraló utópista globalista erők folyton arról akarnak meggyőzni minket, hogy nem vagyunk eléggé korszerűek, nem vagyunk eléggé haladók, atavisztikusan, bigottan beleragadtunk a múltba. Hogy is mondta ezt az Európai Bizottság első alelnöke, Frans Timmermans a magyar ATV-ben nemrégiben? „A magyarok nem eléggé nyitottak.”²

2 Egyenes Beszéd, ATV, 2019. február 15.

Ne legyen kétségünk afelől, hogy miközben ezt prédikálta, a megnyitásunkat célzó arzenál, nevezetesen a multifunkcionális szellemi konzervnyitó ott lapult a derék európai úr (vagy elvtárs) zsebében. A szellemi konzervnyitó a fizikai társához hasonlóan fémes csillogású szerszám, mindent ami zárt, elzárkózó vagy kirekesztő kinyit, felszakít, elvág, hegye tompán kattán a bádagon, bármikor előkapható, használatra kevés gyakorlással, már egy kiskátés érzékenyítő rövid tanfolyamon elsajátítható, mert csak néhány egyszerű mondatból áll. Az érzékenyebbek, például mi, magyarok már messziről felismerjük.

Az, hogy mi szeretünk nemzetben, közösségben gondolkodni, vagy úgy véljük, hogy jó, ha az országoknak vannak határaik, hogy mi úgy tartjuk, hogy a jogok mellett közösségi kötelezettségeink is vannak, Timmermans és a hozzá hasonlók szerint végletesen provinciális, autoriter és elzárkózó magatartás.

A mi gondolkodásunk, amely különbséget tesz állampolgárok és nem állampolgárok, magyarok és nem magyarok között, ráadásul az előbbiekre javára, szerintünk reménytelenül kirekesztő. A mi büszkeségünk ezer esztendő óta közös nemzeti teljesítményünkre, arra, hogy megmaradtunk, arra, hogy ma is „él nemzet e hazán”, szerintünk értelmezhetetlen, sőt kifejezetten sovén egy olyan világban, ahol mindenki szükségszerűen összehoz, multikulturálisan összeolvad egymással. Értetlenkednek, amiért a tágas nagyvilág helyett mi otthon érezzük nagyobb biztonságban magunkat, amiért mi ragaszkodunk tragikus hőseinkhez, nemzeti, szellemi erőforrásainkhoz. Megrökönyödnek azon, hogy miért nem iratkozunk fel eléggé lelkesen és kellő gyorsasággal közéjük egy-egy agyament kampányukba, a világ igazi jóakarói és megváltói közé, azok közé, akik mindig tudják az egyedüli és éppen aktuálisan helyes választ minden felmerülő kérdésre. Mert ne higgyük, hogy ne jegyeznék fel, ne tartanák aprólékosan számon minden

eltévelyedésünket az általuk uralt fősodortól! Mi provinciális mucsaiak persze töredelmesen elismerjük, hogy ezekben a dolgokban tényleg nehezen igazodunk el. Csak akkor vidulunk fel, amikor azt látjuk, hogy időlegesen néha ők is összezavarodnak az úgynevezett interszekcionalizmus bonyolult labirintusaiban. Mondjuk, amikor azon vitatkoznak, hogy szabad-e egy férfinak maga előtt beengedni egy hölgyet az ajtón, szabad-e lesegíteni a kabátját. A helyzet, az ideológia, a tévképzetek, az áfium már annyira eluralkodott egyes csoportosulásokban a rögválóság felett – sajnos az említettnél fontosabb hatóerejű kérdésekben is –, hogy az alig különböztethető meg a szultán udvarában vagy a kommunizmus legrosszabb korszakaiban általunk már megismertektől. Ott, Sztambulban, Moszkvában ugyanis minden fővezér a szultán, a cár vagy a pártfőtitkár legutolsó gondolatára vadászott, annak ismerete a fizikai túlélés legegységibb feltétele volt, az utolsó előtti ehhez már kevés volt. A szavakat ott sem volt szabad elvéteni.

Ezek a körök nem értik, mit szeretünk mi annyira a konkrét véges dolgokon, a saját közvetlen környezetünkön, a hazánkon, saját családjunkon, amikor az elvont végtelen, az egész glóbusz iránti lelkesedés sokkal kisebb erőfeszítésekkel, vidámabb lebegésekkel jár.

Igen, igazuk van. Van bennünk, magyarokban és a nemzeti érzéseink összetartó erejéhez ragaszkodó európaiakban is valami megmagyarázhatatlan elköteleződés, hűség (latinul: fides) ahhoz a gondolathoz, hogy vagyunk valamiért, hogy létezésünknek célja van, hogy okkal vagyunk másoktól eltérőek – és mi nem ártunk még büszkének is lenni erre. Babits írja *A tömeg és a nemzet* című esszéjében, hogy a magyarságnak van egy különleges, saját nemzeti gondolata, egy olyan eszméje, ami nem függ attól, hogy hívei épp pontosan hányan vannak.

Szerencsére e tekintetben, elnézve sok nyugati

barátunkat, mi itt Magyarországon nem is állunk olyan rosszul. A nemzeti összetartozás gondolatát, annak fontosságát rajtunk kívül sokan mások is vallják Európa-szerte és a hangjuk, a hangunk erősödik.

Az új megoszlások mentén közben rohamos növekedésnek indultak a ma még hegemon, nyitott, individualista társadalom megkérdőjelezhetetlen tételeivel szembeni kételyek. Nem csak a már említett határ-szimbólum sérült meg végzetesen. Ott van mellette a polcon a nyitott társadalom gondolatának megannyi, egyre gyorsabban fakuló, intellektuális vonzerejét rohamosan veszítő eleme, kulcsfogalma. A felvonulást a promenádon néző kisfiú vékony cérna-hangján már világgá kiáltotta: dehát meztelen a király! Tudjuk, mi jön ezután. Minden nagy összeomlás a lelepleződéssel kezdődik. A mára szinte már teljesen tabusított egyértelműségű eszméikről egyre többek számára derül ki, hogy azok nem képesek a mai kor

problémáira, főként annak biztonságunkat érintő részére megadni a helyes válaszokat. Rájöttünk, hogy a történelemtől, a hagyománytól, a hittől, a józan észről való irtózásuk lefegyverzi társadalmainkat, politikusainkat, ellehetetleníti a szükséges cselekvést. Repedeznek tehát a szent és sérthetetlen, nemrégiben még örök és idejekorán végső győztesnek kikiáltott globális doktrína fundamentumai.

Az a számunkra közvetlen, itt a mi vidékünkön másoknál direktebben megélt nagy világértelmezési változás, amit a 2015-ös bevándorlási válság katalizált, valós, de eddig rejtett történelmi folyamatokra hívta fel a figyelmünket.

Mi, magyarok és körülöttünk Közép-Európa más népei valamennyien szerencséseknek mondhatjuk magunkat, mert most, egy fontos útelágazásnál tisztán látjuk magunk előtt a lehetséges jövőök modelljeit.

Látjuk, hova jutottak azok az országok, amelyek akár naiv emberbarátságtól, akár lustaságtól, akár lelkiismeretfurdalástól vagy tehetetlenségtől, akár gazdasági előnyök vágyától vezetve úgy döntöttek, hogy bevándorlótársadalmakká válnak. Vagy nem döntöttek, mert velünk, magyarokkal ellentétben nem volt még olyan demokratikus pillanatuk, amikor ezt megtehették volna. Sokaknak ez csak most májusban jön, de hagyták, elengedték, mert nem volt elég erejük, hogy megvédjék magukat, nem voltak elég bátrak a megakadályozására, mert elveszítették túlélési képességeiket. Azokat a tulajdonságokat, amelyek egykoron olyan naggyá, sikeressé tették őket.

Mi leginkább azért vagyunk szerencsések, mert sok nyugat-európai országgal ellentétben nekünk még van választásunk. Bibó Istvántól, de ezeréves történelmünkől is jól tudjuk, hogy a nagy nemzeti vállalkozásokat csúnyán el is lehet szűrni. Lengyel barátaink egy

évszázadra a saját országuk államiségát is elveszítették.

Nekünk mindenért, ami az életben jó, a barátainkért, a családunkért, a hazánkért, a szabadságunkért, a jogainkért mindig meg kellett, meg kell harcolni. Ezt az imperatívuszt a jelen hatalmas változásai nemhogy zárójelbe tennék, hanem épp hogy felerősítik.

A tévképzetek segédeszközök, amelyekkel egyes befolyásos erők a világot, bennünket, és néha naiv hiszékenységünkben mi magunkat is etetjük.

Elég világos képzeink vannak arról, hogy mit jelent a szuverenizmus, a nemzeti közösség, a nemzetállamok együttműködésére alapozó világrend vagy épp a vesztfáliai rend, mert a róla való fogalmaink megalkotásakor történelmi és közelmúltbeli tapasztalatainkra támaszkodhatunk. Amikor viszont a globalizmus, a világállam, az egész emberiséget egybefogó irányítás

struktúráiról szóló gondolatokat fürkésszük, már jóval nehezebb a dolgunk. Ilyenkor a jövőbeli cselekvés irányának kijelölésében képzeink, történelmi élményeink nem segítenek, mert azt látjuk, hogy a nemzeti egységek feletti, birodalmi természetű törekvések Európában rendre elbuktak. A hozzánk közelebbi modern korból és a mi szűkebb térségünkben legfeljebb egy-két, százéves szavatosságú, már szétbomlott, amúgy is aszimmetrikus modellekre alapozott vagy még ezeknél is kérészeletűbb erőszakos, véres, a kontinenst egyesíteni megkísérlő, de erre még rövid távon sem képes, kurta léptékű birodalmi próbálkozásokra hagyatkozhatunk. De valljuk be, hogy ezek vonzereje egészen minimális. Még az utópista globalizmus sem szívesen hivatkozik rájuk mintaként, mivel túl sok ott az erőszak, a háború, az uralmi alá-fölé rendelődség. Marad a távoli etalon Róma, mert annak példája még ma is gyakran, elsősorban annak folyamatos szervezeti rendszereként, katolikusként, azaz egyetemesként

túlélő etalonja, az Egyház miatt értelmes keretbe tudja rendezni a gondolatainkat, amikor a nemzeti egységeken túli dimenziókban beszélünk a világ közös ügyeiről. A római birodalmi példa, bár nem tanulságok nélkül való, de túlzottan távoli. Egy Engels nevű belga történész írt erről nemrégiben egy kiváló könyvet.³ Nomen non est omen?

A hozzánk időben közelebb eső brit, francia, spanyol, holland birodalmi tapasztalat vállalhatatlanul hierarchikus és elnyomásra építő, gyarmati. A szulejmáni, a napóleoni, a hitleri és sztálini pedig ideológiát vérrel terjesztő, agresszív birodalmi törekvések lezárt és rövid zsákutcái. A globalizmus mai hívei számára pozitív, sikeres történelmi példák híján nem marad más birodalmi mintának, mint az utópizmus áfuma. Az utópista a normál, természetes, józan észre alapító

3 David Engels: *A birodalomvá válás útján*. L'Harmattan, 2018.

lehetséges célok helyett sosem a létezőből indul ki, hanem a mindig fontosabb ideálisból, a vágyképből. A papír sok mindent elbír. Hogy az örök béke, a háborútól, az emberek közti vitáktól, erőszaktól mentes társadalom, a teljes egyenlőség, az elnyomás nélküli világ, az erőforrásaival ökológikusan bánó, a hatékony munkaszervezetbe szervezett emberiség utópiája-e épp a felszínen feltüntetett cél, az esetenként változik. Ma úgy tűnik, hogy a globalista utópizmus a nemzetek közötti konfliktusok fegyveres fegyelmezésének elvében, a terrorizmus elleni globális harcban, az Észak-Dél ellentét enyhítésében, a klímaváltozás megállításában, a világméretű szervezett bűnözés hálózatainak visszaszorításában és a világ népességeinek migráció révén való békés egymásba fonásában keresi és találja meg úgy-ahogy a konkrétabb, a racionalitásból, a történelemből kevésbé az ideák felé eltolt utópiái fókuszát. Eddig nem sok sikert tudott felmutatni.

Hosszan lehetne sorolni egy jobban szervezett, békésebb, igazságosabb, erőforrásait a lehető legtöbb ember javára hasznosító világ előnyeit és azt is, hogy milyen hagyományos közös és nemzeti eszközök állnak ehhez még mindig rendelkezésünkre. Közös jövőnk múlik azon, hogy miképpen tudunk majd mi emberek, a világ nemzetei együttműködni.

A globális problémákra globális válaszok kellenek – halljuk a jogos érveket, de valahogy mindig a soha még nem próbált, felhőjáró megoldásokat részesítik előnyben a lehetséges és a nemzeti szinten vagy országok közti mellérendelt együttműködésben már létrejött tapasztalatok helyett. Nem csukhatjuk be a szemünket az utópiák mindenkori lényege, és egyben fatális hibája előtt: esetükben a szakadék a kíváncsú univerzális, racionális, makulátlan fogalmi tisztasággal megfogalmazott nemes célok és a valóság között áthidalhatatlan, mert a konstrukcionista utópiák talajta-

lanok, hiányzik a való világban létező elrugaszkodási pontjuk. Erejüket nem a valóságban, hanem a jövőről, általuk a legkülönbözőbb egymással is ütköző variációiban elképzelt, gyökértelen, képzeletbeli eszmékből akarják kinyerni.

Az utópiáknak nincsen valódi antropológiájuk, mert nem a létező, esendő, hibázó, hús-vér embert teszik meg céljaik megvalósításának kiindulópontjául, hanem az általuk az emberről elképzelt, sosemvolt ideálképet. A valóságtól messze elrugaszkodott tervek megvalósítása során ezért folyton beleütköznek a valóság, a létező világ akadályába. A folytonos kudarcok során pedig hamar elérkezik az a pillanat, amikor a fő ellenségekké már a valóságos viszonyok, a valóságos emberek válnak, és onnantól a tervezett megoldandó problémák helyett már őket akarják legyőzni azért, hogy tovább hajthassák távoli és megvalósíthatatlan képzeleteiket.

Az utópista, konstrukcionista gondolkodás másik tévtana, áfiuma ugyanis az – ezt Roger Scrutontól, de a saját bőrünkön is megtanulhattuk –, hogy mindig a legjobb, a leoptimistább forgatókönyv megvalósulására számít. Mivel azonban a világ tökéletlen, valami baj, hiba mindig történik, cselekedeteink eredménye sosem teljesen az, amit neki eredetileg szántunk, ezért a legjobb opció csak ritkán következik be. Ekkor jön – mert ott van mindig kéznél – az eredetileg meghirdetettnél kevésbé békés, kevésbé nyomás- és erőszakmentes B-forgatókönyv. Láttunk már ilyet. Ha a kommunista forradalom nem a világ legfejlettebb államában győz, vagy nem győz egyszerre mindenhol a glóbuszon, akkor az utópista maradékelv szerint Szovjet-Oroszország egyedül is megteszi. Az, hogy az ott élők ezt nem akarják, az nem akadály, majd ráveszik őket. Csak módosítani kell a terveket, fokozni kell a nyomást. Az utópisták mindig jobban tudják, hogy mi a jó nekünk. Ha az emberek nem értik, nem akarják

a nemes célokat maguk elfogadni, akkor meg kell világosítani őket, ha pedig ez sem elég, akkor erővel kell erre kényszeríteni őket. Ha már a hatalom eszközeit megszerezték, akkor a nemes cél érdekében, a világ jobbítására használni is kell azokat. Hogy ez minden elméletileg lehetséges helyzetben így van-e, azt mi, valóságban gondolkodók, földhöz ragadt realisták nem tudhatjuk, de azt igen, hogy a történelmi közelmúlt utópista, nemzeti- és nemzetközi szocialista kísérletei mind beletorkolltak a tömegpusztító terrorba.

Mi, a józan ész, a valódi embert, a történelmet, a tapasztalatot tisztelő antiutópisták, miután már annyi valóságtagadó utópia csúfos kudarcát láttuk a szemeink előtt az elmúlt évszázadokban, bátran kimondhatjuk, hogy ezek már születésükkor halálra vannak ítélve. Ezen eszmék hosszabb távon biztosan bekövetkező végének tudata azonban nem tehet minket engedékennyé. Nem hagyhatjuk kibontakozni, megerősödni őket, nem

hagyhatjuk ellenállás nélkül, a már eleve hagymázos vagy épp csak felszínén csábító eszméik nevében tönkretenni a világunkat. Régebben, a nyomuló, agresszíven tért foglalo ideológiák kora előtt, kevesebb aggodalomra volt oka a hozzánk hasonlóknak, hiszen a megvalósításra a mainál kevesebb esély és eszköz állt az utópisták rendelkezésére. A modern kor azonban őket is felszerelte azokkal a technikai, hadi, informatikai és ipari készségekkel, amelyek segítségével egy-egy ilyen, addig gyakran lehetetlen elnyomási kísérlet – a faji egységesítésre, rasszista uralomra vagy az emberek teljes egyenlőségére, erőszakos osztályhatalomra, proletárdiktatúrára – elég hosszú ideig eltarthatott ahhoz, hogy súlyos és tartósan maradandó károkat okozzon. Tovább rontja a helyzetet, hogy a hit, a kereszténység elhagyása a maradék erkölcsi, szellemi korlátoktól is megfosztotta őket. Az emberiség e képességeivel, technikai, szellemi vívmányaival a modern érában eljutott arra a fokra, hogy meg tudja tudja magát semmisíteni.

Senki ne gondolja, hogy látszólag idealisztikus naivitásuk, amely mögött az éles szem hamar felfedezi világhatalmi ambíciójú cinizmusukat is, egy kijavítható módszertani hiba volna, amit néhány arány rendbetételével, pár csavartámpont megerősítésével, kis falto-logatással ki lehet javítani, mert ez neki igenis lényegi tulajdonsága. Az utópista globalizmus hangzatos, csábító, bárányszőrbe bújt eszméi sem kivételek ez alól. Ezért a valóságtagadó globalista utópiákat bátran az önmegsemmisítésünk legveszélyesebb eszközei közé sorolhatjuk.

A globalista utópizmus talán legveszélyesebb áfiuma, tévképzete persze az, hogy magát mindennél nyitottabbnak, felvilágosultabbnak, tudományosabbnak és toleránsabbnak gondolja. Ezt a saját magáról vallott pozitív véleményét öntudatosan és rendszeresen közli is mindenkivel. Toleranciája saját véleményének elviselésén alig terjed túl, bár ez utóbbi

felől sem lehetünk biztosak, hiszen maga is szélsébesen változik a mindenkori legújabb divatok szerint. Az elbizakodottság sosem a legjobb tanácsadó. Aki elbizakodott, aki nem képes kételkedni a saját nagyszerűnek gondolt eszméiben, az lenézi mások tapasztalatát, nem ismeri a tekintélyt, és már csak egy arasz választja el attól, hogy lenézzé, majd pedig, mint egy jó konstrukcionista, irrelevánsként eltörölje a történelmet, az ősök felhalmozott tapasztalatait. A globalista utópizmus másik fontos áfiuma tehát, hogy tagadja a történelmet, elveti a tapasztalatot.

Pedig az ember a Föld élővilágának az egyetlen olyan faja, amely nincsen arra kárhóztatva, hogy születésekor minden egyede a nulláról indítson. Az emberiség óriási előnye a többi fajhoz képest, hogy rögzíteni tudjuk, és át tudjuk adni a megszerzett tapasztalatokat, tanulni tudunk belőle. Aki a tegnapit, a jelent csak meghaladandó, kihajítandó, elvetendő

rossznak tartja, az önmaga éltető forrását fojtja el. A múlt tapasztalata a jelen és a jövő erőforrása. Nem csak abban a közhelyes értelemben, hogy „a történelem az élet tanítómestere”, hanem a létünk minden szféráját átható formában, egzisztenciális, ontológiai alapként. Szent II. János Pál tanításai világos útmutatásként, antidotumként, orvossággként szolgálnak nekünk. Wojtyła *Emlékezet és azonosság* című művében leszögezi: a nemzet a közös emlékezet által összetartott közösség; az európai nemzetek és államok létrejötte közvetlenül kapcsolódik össze a kereszténységgel; a nemzeti érzés a családból, a nemzetségből, a törzsből ered; a közép- és kelet-európai népek kommunizmus alatti szenvedései identitásukat megerősítő, fontos próbatételek, ami által a közösségek a szabadság igazi értékét tanulták meg, benne olyan dimenziókat és elköteleződések is, amelyeket mások egy ilyen gazdag szenvedéstörténet híján nem ismernek. Ezt a különleges tudást mi át tudjuk adni másoknak. A

tekintély és igazság hiányában elrelativizálódott, a történelmi tapasztalatot tagadó mai világra még az akkorinál is fokozottabban illik az, amit a lengyel pápa huszonöt éve mondott, hiszen láttuk, ahogy az elmúlt évtizedekben annak minden mai baja kibontakozott a szemünk előtt. Az Istent, a kereszténységet elhagyó világ, Európa elvesztette a biztos talajt, amire építkézhetett volna.

Ez a folyamat Európa sok ezer éves történelmének, a keresztény-antik-zsidó hagyománynak a megtagadásával kezdődött, amikor az utópista globalizmus minden régit kihajító nagy igyekezetében az európai közösségek alapításának kezdőpontját tette meg az új európai időszámítás origójának. Ez még önmagában nem lenne baj. A baj az, hogy egyidejűleg megtagadott vagy szűk ideológiai perspektíváján át szelektíven kirostált, viszálynak, háborúnak, agressziónak, ellenségeskedésnek, haszontalannak és egyenesen károsnak

címkézett mindent, ami előtte volt. Szűrőjén alig ment át bármi az életben fontos, életszerű, józan emberi. Ez a restriktív történelemszemlélet kevés helyet hagy bármi jónak, bármi értékesnek abban, ami a korábbi kétezer évben történt.

Beszélő példa az a korábbi globalista áfium, amely azt hirdeti, hogy a mai kor minden bajának, a történelmi közelmúlt véres háborúinak, a zsidóság ipari méretekben végzett gonosz, aljas elpusztításának kizárólagos oka a nemzetállam. No, meg az ebből logikusan következő tan, hogy ezen szörnyűségek jövőbeli megelőzésének egyetlen módusza a nemzetek, a nemzetállamok felszámolása és az emberiség, ennek pedig első lépéseként az európaiak egyetlen közös államkormányzat alatt való egyesítése. Az Európai Egyesült Államok.

Ma szinte nem lehet kinyitni egyetlen olyan európai uniós propagandafüzetet sem, amely ne azzal

indítaná a mondandóját, hogy a nemzetek, az egyes országok milyen önzők, önfejjűek, mennyire nem értik a világot – szemben a közös érdeket megjelenítő Unióval. Pedig nem kell hosszas kutatásokat végezni annak érdekében, hogy rájöjjünk, az európai történelem ilyen redukált, egyoldalas, csálé fényű feltüntetése durván karikaturisztikus, hamis és célzatos. A nemzetek maguk nem hibátlanok, sok égbekiáltó bűnt elkövettek egymás és maguk ellen, de a háborúkat, más népek, csoportok kiirtását, leigázását, kontinensnyi területek elfoglalását sosem önmagában valamely nemzeti, hanem szinte kivétel nélkül mindig valamely pusztító birodalmi ambíciójú eszme váltotta ki.

Azért, mert egy alapvetően működő, hasznos gép meghibásodik, és egy ideig selejtet gyárt, nem szokás, nem is gazdaságos az egész masinát kidobni, elég, ha a műszaki hibát kijavítjuk. Pedig ők pont ezt javasolják. Ráfogják, hogy a nemzet a bűnös, majd felszámolását

szorgalmazták. Az utópizmus helytelen, ideologikus gondolkodási logikáját vagy inkább logikátlanságát érhetjük itt is tetten. A ma olyan divatos doktriner baloldali felfogás minden tartalmas, de hierarchikus és közösségi viszonyt az egyén szabadságának korlátozásaként láttat. A lojalitást, a hűséget csak szolgai viszonynak, a családot csak az erőszak és a dominancia színterének, a nemzeteket kizárólag a más népek elleni gyűlölködés forrásának tekinti, ezért ezeket a kötelékeket szét akarja tépni. Helyette nem javasol semmilyen értelmes, megélhető és reális kapcsolódási módokat a globális világpolgárság sosem látott, tartalmatlan fogalmán túl. Vagyis a doktriner utópista globalizmus nem véletlenül nevezi meg a nemzetet és ezáltal burkoltan a nemzeti keretek között szerveződő többségi demokráciát a jövő, a „világbéke” érdekében feltétlenül kiküszöbölendő dologként. Kilóg a lóláb, valójában az ő útjában álló legmakacsabb akadályt szeretné kiiktatni, ezért sorolja be a nemzetet az embe-

riség által produkált legundorítóbb dolgok közé. Ha komolyan venné magát és azt, amit másutt maga is hirdet, akkor az imperializmussal, a birodalmi gondolattal szemben kellene keresztesháborút indítania, de a vele való számos rokon jegye és az iránta érzett, néha alig titkolt univerzalista szimpátiája miatt ezt okkal nem teszi.

A világbirodalom vagy az impériummá merevült, korábbi egyenjogúságát és önkéntességét feladó Európa áfiumának orvossága, antidotuma is az egymással együttműködésre kész nemzeti erők megerősítése.

Közös közép-európai tapasztalatainkat újra előhozva egy lengyel kollégától, Krzysztof Szczerskitől kölcsönzök egy fontos gondolatot.⁴ Szerinte a mi alapvető történelmi élményünk ebben a térségben és

4 Krzysztof Szczerski: *Az európai utópia*. Rézbong Kiadó, 2018.

ezért egyben egyik legfontosabb érvünk is egy nem birodalmi jellegű, nem kioktató, hanem egyenjogú nemzetek valóban önkéntes együttműködésére alapuló Európai Unió mellett, hogy Közép-Európa kis és közepes nemzeteinek a szekere mindig akkor ment jól, amikor erős volt bennünk a nemzeti összetartás, amikor a térségre éhes szemekkel néző nagyhatalmakat – és persze egymást – a kölcsönösen előnyös kooperációban érdekeltté tudtuk tenni. Az Unió működésében ma sok ilyen elem van, és tovább is alakítható olyan irányba, hogy ennek a fő szempontnak megfeleljen. Rajtunk múlik, hogy tényleg ilyen lesz-e.

A kétezres évek elején az Unióhoz csatlakozott, a nyugatihoz képest más történelmi háttérű, gazdaságilag a kommunista rezsim által kivéreztetett országaink számára a nyugalom, a biztonságos kísérletezés luxusa sohasem adatott meg. Folytonos válságaink kezelésére kényszerűségből gyors, mindig

változó, többnyire radikális, de pragmatikus és nem ideológiavezérelt módszereket kellett alkalmaznunk. És ami a legfontosabb: történelmünk során számunkra a kiszolgáltatottság közepette a túlélés, a szabadság, a demokrácia, a cselekvőképesség kerete, gyakran egyetlen biztos és állandó adottságként, a nemzeti létünk volt.

Szulejmán, Napóleon, Hitler, Sztálin imperializmusával szemben a nemzeti érzés hallatlan hatóereje, a nemzeti állam védte meg térségünkben Európa népeit. A közép-európai, egykor a kommunista világbirodalom által uralt országaink számára a nemzetünkhöz való erős kötődés közelmúltbeli túlélésünk feltétele, szabadságuk kiharcolásának természetes ereje és kerete volt. A kommunizmust így, nemzeteink erejével győztük le.

A nemzet értéke egészen más, jóval nagyobb Európa kommunista uralom alá került, majd attól megszaba-

dult felének polgárai számára, mint a gazdag, szabad Nyugaton, mert nekünk – velük ellentétben – mindezekért meg kellett küzdenünk, sokaknak életüket is fel kellett áldozniuk érte.

Közben Nyugaton, sok más fontos eszmével együtt a nemzeti érzés átalakult megvetendő nacionalizmussá, táptalajt adva a globalista utópisták manipulációihoz, pénzük, befolyásuk megerősítéséhez. Az ő közelmúltbeli alapélményük más, mint a miénk: fejükben összekapcsolódott a gazdasági prosperitás és a nemzetek közötti történelmi viták, néha önmaguk, múltjuk, hagyományaik, hitük feladása, a nemzeti érzés gyengítésének, a nemzeti tartalom nélküli processzuális alkotmányosságnak baloldali és a nemzeti gyökereit feladó konstrukcionista ideológiája.

A nemzetek feletti globalizmust közvetítő európai föderalizmus és a szuverenisták vitájának fontos oka a

történelmi tapasztalatok közötti eltérés, de ez nem jelenti azt, hogy a mi tudásunk értéktelen vagy félresöpörhető volna. A válság egyik fő oka, hogy az Unió lassú, egyik megegyezéstől a másikig araszoló, a jövő céljai helyett mindig inkább a jelen túlélésére koncentráló, többnyire informális, kevésbé szabályorientált módszerét sosem igazította hozzá ahhoz a tényhez, hogy területe és népessége időközben csaknem a teljes kontinensre kiterjedt. Az alapító tagok, az Unió hagyományos nyugat-európai országainak vezetői körömszakadtukig ragaszkodnak egykor még sikeres megoldásaik változatlan megőrzéséhez. Elismerem, ez is egyfajta hagyománytisztelet vagy konzervativizmus...

Ma az Unió jövőjével kapcsolatos nagy vita legfontosabb választóvonala épp itt, a nemzetek és a föderáció kérdései között húzódik. A nemzeti önazonosság, alanyiség, tagállami cselekvőképesség, szuverenitás azért merül fel olyan élesen, mert az Unió két kons-

titutív része, a Kelet és a Nyugat nehezen tud dűlőre jutni ebben az alapvető kérdésben. Mi ezt fontosnak, a siker fundamentumának tartjuk, és lehet, hogy épp az egyik történelmi hivatásunk, hogy a nemzeti kötelekek, az egyenjogúság előnyeit visszacsempésszük az egyre inkább formalizálódó, az egyre hierarchikusabbá, rugalmatlanabbá és autoriterebbé váló, talaját és a polgárok bizalmát lassan elvesztő rendszerbe. Meggyőződésünk, hogy a polgári bizalom, a szellemi bátorság, a politikai innováció visszanyerése ezen az alapon igenis lehetséges, csak akarni kell.

A magát szándékoltan, tudatosan antibirodalom birodalomként meghatározó és a nemzetek feletti kormányzás fogalomrendszeréből kifelejthetetlen európai uniós kísérlet mellett ma még nagy kérdőjelek vannak. Nem dőlt el véglegesen, hogy a birodalmi vagy a szuverenista tendenciák fognak-e erősebben érvényesülni. Az utóbbi időkben érkező jelek nem

mindenben adnak bizakodásra okot, de ez változhat, reményeink szerint hamarosan változni is fog.

A nagy kérdés, hogy az Unió keleti és nyugati része, a nemzeti kormányzatok és a brüsszeli központ között létre lehet-e hozni a józan kiegyezést, olyat, amely képes egyesíteni az egyenjogúság és az ahhoz szükséges hatékony működés elvét annak érdekében, hogy Európa szerepét megerősíthessük a világ színpadán. Ehhez garantálni kell, hogy az európai integrációban kooperáló nemzetek ne érezzék kiszolgáltatottnak magukat. A nagy kérdés, hogy a nemzeti szuverenitások vissza tudják-e szorítani azt, az őket ma egyre jobban és gyakrabban sértő automatizmust, amelynek keretében a kompetenciák és hatáskörök folyamatosan Brüsszel felé tolódnak el, vagy bizonyos domináns politikai köröknek azt az aktivista igyekezetét, hogy a nemzeti szinten elveszített vagy eleve reménytelen, elfogult ideológiai törekvéseiket az Unió közjogi masi-

nériáján vagy az ügyek jogiasításán, mint például az úgynevezett jogállamiság-mechanizmuson keresztül próbálják a tagországokra ráerőltetni. A központ túlzásainak romboló hatásait ma olyan nagy föld-rengések jelzik, mint a mindent alapjaiban megrázó Brexit. Hogy vissza lehet-e a mai néhol nem túl biztató állapotból menni az európai nemzetek erős, egyenjogú és önkéntes együttműködése felé, vagy helyrehozhatatlanul birodalmi irányban indul-e el a kontinens, az az elkövetkező néhány évben eldől. Ez is rajtunk múlik.

Azt is világosan ki kell mondani, hogy birodalmi rendszerben igazi demokrácia nem lehetséges. Ne tévedjünk! Az egykori Brit Birodalom többnyire európai területeire korlátozódó, megkérdőjelezhetetlenül demokratikus, sőt iránymutató, úttörő rendszerének a példája épp a nemzeti alapú demokrácia érveit, azok antidotum voltát erősítik. Ma divatos a demokrácia szóösszetétel démoszra vonatkozó részét hangsúlyozó

erőket csípőből populistának minősíteni. Közben azt látjuk, hogy a globalista utópizmus mindenütt, minden fronton a többségi, vagyis demokratikus módozatok ellenében vonuló csapatok oldalán száll be a harcba: a nemzetállamokat alulról romboló, agresszív, „faltörő”, „együgyű” (single-issue) vagy épp teljesen individualista erők oldalán. Egyrészt a mindenkit megillető, fiktív alapvető jogok védelme címén, másrészt a többségi választások útján megalapozott nemzeti szuverenitást, az államokat a nemzetközi szervezetek egyre erőteljesebb felhatalmazásával bomlasztó erők oldalán. Ennek vitáit látjuk nemzetközi, európai és nemzeti szinteken. Ezek eszközei a túlzásokba hajtott individualista doktrínák, a demokrácia ellenében értelmezett „jogállamiság”, a politikai döntések jogiasítása, a demokráciának burkolt jurisztokráciával való lecserélése.

Számunkra egy dolog biztos: a nemzetet, a nemzeti közösség érzelmi felhajtó erejét pusztá konfliktusfor-

rásnak minősítve kilödni az alakuló, változó világrend támasztópillérei közül öngyilkosság. Ha a békét, a biztonságot, a demokráciát, a polgári jogok európai rendjét gyermekeinkre és unokáinkra is át kívánjuk örökíteni, akkor nem téphetjük szét az évszázadok során kialakult, minket definiáló, létünk alapját garantáló nemzeti összetartozások szálait. Aki a közös európai vagy globális emberi civilizációs identitást nem a nemzeti azonosulásra alapozva, hanem annak ellenében, annak felszámolásával akarja létrehozni, az homokra épít, sőt egyenesen a tűzzel játszik. Valljuk a De Gaulle-i gondolatot, hogy erős Európa csak erős nemzetekre alapulhat.

A közösségi, családi, nemzeti összetartozások megerősítése az az igazi antidotum, az ellenmég, aminek a segítségével megőrizhetjük az őseink által ránk hagyományozott legjobb vívmányokat, megmenthetjük a keresztény nyugati civilizációt, a sok

szenvedéssel kiharcolt szabadságunkat, békénket és európai életmódunkat.

Ha Zrínyi példáját, a török áfium ellen írott könyvének programját nézzük, akkor látjuk, hogy annak iránymutatása ma is érvényes. Magyarország megőrzése, létének garantálása, fennmaradásának, alanyiségának megerősítése. A már vázolt világméretű küzdelem egyik oldalán lévő erők a nemzetek kiküszöbölésének kívánalmával épp ezt az alanyiságot kérdőjelezzik meg. Mikor a holland baloldali-liberális képviselő a LIBE bizottságban a magyar választásokon – a leadott szavazatok felével, a megszerzett mandátumok kétharmadával – frissen győztes Szi-jártó Péter külügyminiszternek azt vágja a szemébe, hogy nincs joga a magyar emberek nevében beszélni, mert nem minden magyar ember szavazott rá, sőt, olyan, hogy „magyarok” nincs is, akkor épp ezt a gondolkodásmódot látjuk magunk előtt a legpörébb,

legszélsőségesebb formában. Hangoztatja ezt csak kettővel Sophie in 't Veld (magyarul Mezei Zsófia) asszony azon mondata után, amelyben szemernyi kétséget sem hagyott afelől, hogy ő maga viszont az európaiak nevében beszél amikor kategorikus kérlelhetetlenséggel megdorgálja a magyar minisztert...

De egy nemzeti elkötelezettségű magyar politikus számára nincsen a saját szuverenitásunknál, alanyiségünkönál lényegesebb kérdés. Igazíthatjuk, alakíthatjuk érdekeink, megegyezésre való készségünk, vérmérsékletünk, hasznunk változásai szerint együttműködési rendszereinket, de azt, hogy számunkra a magyar nemzet, Magyarország a legfontosabb fenntartandó és megerősítendő alapegység, azt soha kétségbe nem vonhatjuk. Cselekedeteinket is csak ennek rendelhetjük alá. *„Az mi nemes szabadságunk az ég alatt*

sohun nincs, hanem Pannoniában.”⁵ Ezt az egykoron még közhelynek is tekinthető Kölcsey Ferenc által még egyenesebben megfogalmazott gondolatot – A haza minden előtt! – azért kell ma is józan egyszerűséggel kimondani, mert a múltban megtapasztaltakhoz hasonlóan itthon is divatossá vált bizonyos körökben a szuverenitás, az önálló cselekvőképesség, a nemzeti összetartozás kétségbe vonása, a külföldi hadak hazai politikai küzdelmekben való segítségül hívása. Ez a magatartás, hozzáállás történelmünk legrosszabb korszakait idézi vissza. A külföldi bandériumokat behívók az ország nehezen kivívott függetlenségét veszélyeztetik. Aki ma megint ezt teszi, az nem tanulta meg sem a trianoni, sem a náci, sem a kommunista országrombolás keserű, véres leckéjét.

5 Zrínyi Miklós: Ne bánts d a magyart!

Zrínyi több mint háromszáz éve arról beszélt, hogy ha a török kiűzését helyettünk mások végzik el, akkor újra csak egy tehetetlenségi helyzetbe kerülünk, ezért önerőnk megacélozása az egyetlen helyes út. Ez ma is így van. Az Európai Unióhoz, hozzánk hasonló térségbeli szomszédainkhoz vagy épp a távolabbi, de a világ sorsát befolyásolni képes erőkhöz, hatalmakhoz való viszonyulásunk origója ma sem lehet más, mint önálló nemzeti alanyiségünk. Ehhez persze ki kell mosnunk a hajbókolásra hajlamos fejből a gyarmati mentalitást.

Megerősödni elsősorban saját forrásból lehet. *„Ha azért a magunk fogyatkozásit megismerjük előbb, könnyebben az orvosságot is fellelhetjük azután.”*⁶ Ha megállítjuk a népességfogyást, ha megerősítjük a családjainkat, ha okosan és szorgalmasan elvégezzük a munkánkat, ha versenyképessé tesszük a gazdasá-

6 Zrínyi Miklós: Ne bánts d a magyart!

gunkat, ha újraiparosítjuk az országunkat, ha méltányossá tesszük a korábban a gazdagokat, a nagyokat segítő közös teher viselését, ha felszámoljuk a minket függésbe kiszolgáltató, gyilkos eladósodást, ha erős hadsereggel megvédjük a határainkat és az emberek biztonságát, ha újraegyesítjük nagy nemzetünk éltető energiáit, ha kiállunk a magunk igazáért, ha barátainkkal, partnereinkkel úgy alakítjuk az együttműködést, hogy a közös cselekvés a mi sikereinket (is) segítse. Vagyis, ha bízunk önmagunkban.

Az önerő, a siker innen jön.

Az önerő abban is meghatározó, hogy milyen szellemi és politikai küzdelmekbe kell beszállnunk. Az elmúlt évek bebizonyították, hogy az igazság, a bölcs, helyes döntések meghozatala nem attól függ, hogy azt kicsik vagy nagyok jelenítik-e meg. A kis Magyarország sorban döntötte le a buta, addig univerzálisnak mondott tabukat, oldotta fel a rossz beidegződéseket, írta felül

intézkedéseivel az addig megkérdőjelezhetetlennek kikiáltott törvényszerűségeket. „A közteherviselést nem lehet az érinthetetlen multikra kiterjeszteni!”, „a demográfiai fogyást bevándorlással kell kezelni!”, „kerítésekkel nem lehet a migrációt megállítani...” A minket érő övön aluli támadásokat ma azért kapjuk végeérhetetlen sorozatban, mert ezeket a hamis vagy épp idejétmúlt doktriner tételeket a tetteinkkel az egész világ szeme láttára megcáfoltuk. Egy szándékosan alternatívatlannak bemutatott világrendben mutattuk fel a cselekvés, az akarat változtató erejét és példáját, a más, a még járatlan, kipróbálatlan vagy közben ideológiailag a gondolatrendőrség által betiltott utak bejárásának, újbóli felderítésének a lehetőségét.

A bátorságon túl cselekvési mozgástérre, mindig adottnak vehető magyar államiságra van szükségünk ahhoz, hogy mindezt a jövőben is megtehessük. Mindig szükségünk van a szabad cselekvési lehetőségre, hogy

azt tehessük, amivel Magyarországot, a magyar embereket erősítjük. Ehhez biztosaknak kell lennünk abban, hogy a szükséges legalapvetőbb eszközök a rendelkezésünkre állnak, ha pedig nincsenek kéznél, nekünk kell létrehoznunk, megteremtenünk, visszaszerezniünk azokat. Ezek nem új dolgok, hiszen ezeket őseink sokszor találták méltónak arra, hogy feláldozzák értük akár az életüket is, ezek a szuverenitás legalapvetőbb összetevői: a terület, a határ, a népesség, a főhatalom, az anyagi erő, a nemzeti és nemzetközi cselekvőképesség és elszántság az akadályok legyőzésére.

Az Unión belüli szellemi és jogi csatákba azért mentünk bele – még ha a defetisták kiabáltak is, hogy már megint csak felesleges konfliktusokat gerjesztünk –, mert nem lehettünk biztosak abban, hogy szuverenitásunk egyszer kiharcolt instrumentumait nem fogják-e újra elvenni tőlünk. Először azt mondták, hogy a határokat nem lehet megvédeni. Aztán nem

akarták megengedni, hogy mi megvédjük magunkat. Manapság is folyton el akarják venni tőlünk és uniós ügynökségekhez akarják rendelni a magyar határok megvédésének kompetenciáit. Majd amikor mi ezt saját erőnkől megcáfoltuk, kerítést építettünk, megvédtük a határt, megállítottuk a migrációt, akkor álszent elosztási kvóta alapján hátulról akarták visszacsempészni halva született, szuverenitást sértő, saját hatalmukat erősítő ötleteiket, ezzel is egy minden nemzet számára alapvető jogunktól akartak megfosztani bennünket. Látjuk, hogy a legkülönbélebb bürokratikus, politikai, költségvetési nyomást gyakorolva, a legagyafúrtabb jogi eljárásokra hivatkozva folyton ki akarják csavarni a kezünkől a mi szuverén területünkről, határvédelmünkről, lakosságunk összetételéről, anyagi erőforrásainkról való rendelkezés jogát.

A globális méretű szellemi befolyásolási küzdelembe azért szálltunk bele, mert úgy gondoljuk, hogy

a mi tudásunk, történelmi tapasztalataink hozzájárulhatnak a világ számára kedvezőbb döntések meghozatalához. No meg leginkább azért, hogy kiállva elveink, tetteink, vívmányaink mellett olyan kereteket teremtsünk, amelyben a lehető legjobban tudjuk képviselni a saját érdekeinket. Olyan nemzetközi rendszerben vagyunk érdekeltek, amely a magyarság megerősödéséhez a leginkább kedvező feltételeket biztosítja.

Ezért vagyunk tagjai az Európai Uniónak, hiszen a közös európai építkezésben való részvételünkkel garantálhatjuk széles távlatokban ma a legjobb kondíciókat a magyar gazdaságnak, gyarapodásunknak, az itt élő emberek jólétének. Az, hogy eladhatjuk munkánk termékét, hogy szabadon, békésen, vámhatárok, protekcionista akadályok nélkül kereskedhünk, utazhatunk, dolgozhatunk saját közvetlen és tágabb, európai és nemzetközi környezetünkben, az ma az uniós tagság által nyújtott kivételesen nagy lehe-

tőség, óriási, távlatos perspektíva a magyar gazdaság, a magyar vállalkozások, a magyar emberek számára. A többes szám első személybe minden magyart, a Magyarország államhatárain túl élőket is mindig bele kell érteni, mint alapvető erőforrást. Történelmünkben ritkán adódott saját erőnk, tehetségünk kibontakozásához ennyire szabad, nagyszerű, kreatív és innovatív tér, mint ma. Alanyiségünk, cselekvőképességünk, szuverenitásunk azt is jelenti, hogy ebben a nagy, együttműködő, európai rendszerben vannak megjeleníthető saját érdekeink, amelynek tudatában vagyunk, ezeket képviseljük és harcolunk értük. Az európai együttműködést úgy kívánjuk alakítani és befolyásolni, hogy azok a mi szempontjainknak legjobban megfeleljenek.

Gazdaságunk kibontakozásának érdekében minden olyan konstrukcióban érdekelt vagyunk, amely széles horizontális gazdasági szabadságot

biztosít. Minél kevesebb, a piacot gúzsba kötő protekcionista szabályozást szeretnénk. Közjogi értelemben a kényszerítő, utasítgató, szankcionáló, túlszabályozó Unió és a kompetenciákat folyton Brüsszel felé eltolni akaró törekvésekkel szemben lépünk fel egy együttműködő Unió érdekében. Ragaszkodnunk kell ezért ahhoz, hogy a tagországok egyenjogúságának elvét mindig tiszteletben tartsák. A tagországok bizonyos vitális érdekeit nem lehet megsérteni. Fontosnak tartjuk, hogy fennmaradjon a vétójog az alapító szerződések módosítása és az alapvető külpolitikai kérdésekben. Vissza kell térni ahhoz az elvhez, hogy az Uniónak átadott hatáskörökön túli terepen Európa ne avatkozzon bele a nemzetek ügyeibe. Az Unióban belső meghasonlást, értelmetlen konfliktusokat gerjesztő Sargentini-riportoknak nincs helyük! Ha a svédek nem akarják a saját családjaikat támogatni a gyermekvállalásban, akkor ne tegyék, de ne mondják, ne mondhassák meg nekünk soha, hogy mi akarhat-

jük-e, hogy nagyobb számban szülessenek magyar gyerekek.

Rajtunk, magyarokon és a többi európai nemzeten múlik, hogy a közös jövő milyen formáját választjuk magunknak. Ebbe ma – néha erőnk arányán túl is – van beleszólásunk.

Ha a nemzeti cselekvési teret a többi tag és az Unió központja tiszteletben tartja, akkor mi is kész kell legyünk a közös ügy sikerét megalapozó európai együttműködéshez szükséges kompromisszumok, áldozatok meghozatalára, a klubtagság valós és szimbolikus árának megfizetésére. Egy mindenkiért, mindenki egyért!

Zrínyi *Az török áfium...* alcímű művének és hosszu, sokszor tragikus történelmünknek a tanulságait követve tudjuk, hogy fújhatnak a történelem szelei

hol erről, hol arról, hol gyengébben, hol erősebben, nekünk mindig elég erősnek kell lennünk vitorláink forgatásához, hogy az általunk nem mindig meghatározható körülményekből a legtöbbet hozzuk ki, hogy a hajónk, Magyarország kormányzásának jogát többé ne lehessen kicsavarni a magyarok kezéből. Szívesen hajózunk másokkal rajban, egymást segítve, erősítve, de a legalapvetőbb kérdésekről, arról hogy mik vagyunk, hogy merre, hogyan és hová megyünk, hogy milyenek akarunk lenni, mindig mi magunknak kell tudni szabadon dönteni. Mert nekünk Magyarország az első!

Elképesztően nagy a csatazaj. Jön tűz baráttól, ellenségtől.

Az előttünk álló években fontos dolgok fognak eldőlni. A tét hatalmas.

Áfiumokat, tévtanokat és antidotumokat, ellenük való szellemi és gyakorlati orvosságokat soroltam. Az

áfiumok, mint minden rendes mákonyos állapot csillogók, újak és szellemi értelemben kerekék, makulátlanok. Garantálják a finom vibrálást. A hagyományos, többször bevált orvosságok, a régiek, a megszokottak néha keserűek, mert nincsen mindig rajtuk cukorbevonat. Ha be vesszük őket, a mellékhatások miatt megfájdulhat a fejünk vagy hasmenésünk lehet. Mi, emberek esendők vagyunk, hajlamosak arra, hogy hagyjuk magunkat elkápráztatni a talmi csillogástól, a felszín fodrozódásaitól. Az önmagát feladó, önvédelmi képességeit elvesztő, saját dolgai, meglevő javai, értékei őrzésére, azok következő nemzedékeknek való átadására egyre inkább képtelen mai világunknak ezért gyors szellemi megújulásra van szüksége. A konzervativizmus a maga nemes értelmében sosem a változatlanságot jelenti, nem a magunk és a világ megújításának képtelenségét. Ezt csak ádáz ellenfelei, köztük szép számban az utópista globalisták hirdetik róla. De azt minden jó konzervatív tudja, ha a dolgok

megújítását nem a meglevőre, nem a tapasztalatra alapozzuk, akkor a vágyainkból konstruált légvárak összedőlnek, és az omlás maga alá temet minket. Ha antidotumjaink kiválasztásánál nem a rég bevált, sokszor kipróbált alapvető eszméink: a nemzet, a szabadság, a család, a közösség, a kereszténység, a hit, a hűség értékeinek a tisztelete vezet minket, akkor a nagy csatánkat a világot elárasztó új, friss, csinos képű, kipirosodott orcájú, csábító áfiumokkal szemben nem tudjuk győzelemre vinni. „*Soha egy nagy dolog sem lett meg, sem ezután nem leszen difficultás nélkül.*”⁷

Ha viszont bízunk a magunk erejében, akkor senki és semmi, legyen a világ legtöbb pénze, legnagyobb ereje is mögötte, soha nem fog megtörni minket.

A Ne bántsd a magyart! záró mondata ebben is kije-

7 Zrínyi Miklós: *Ne bántsd a magyart!*

lőli a hazafiaknak az irányt: Volenti nihil difficile! (Ha akarunk, mindent elérhetünk!)

Vagyis az utópista globalizmus áfiuma elleni legfőbb antidotum a minket összekötő nemzeti szálak megerősítése, a világra, a környezetünkre vigyázó szemekkel odafigyelő, okos nemzeti építkezés.

ISBN 978-615-5118-79-1

Nyomdai előkészítés:
Fazekas Virág

Nyomdai munkálatok:
EPC Nyomda Budaörs